

”En sån här flummig typ, det har jag då aldrig tänkt att jag skulle bli”

*Narrativ praktik och identitet i intervjuer
med småskaliga ekologiska lantbrukare i övre Norrland*

DANIEL ANDERSSON, fil. dr, universitetslektor i nordiska språk vid Umeå universitet. Hans avhandling Fega pojkar pussar aldrig vackra flickor (2009) behandlar könsrelaterade ordspråk i nordnorrländsk agrarmiljö. Han forskar för närvarande om människans förståelse av naturen, och om ortnamnens betydelse i ett postkolonialt Norrland.

Människan är en del av naturen, ett perspektiv som aktualiseras genom den mat vi äter för att överleva: Så gott som allt vi lägger upp på tallriken kan vi direkt identifiera som hörande till växt- eller djurriket. Det sätt på vilket vi förhåller oss till maten i vår vardag speglar därför en väsentlig aspekt av vårt sätt att förstå vår relation till naturen. Och i stora delar av västvärlden pågår här en förändring.

Efterfrågan på ekologiska livsmedel i USA och EU har närapå dubblerats det senaste årtiondet (Willer & Kilcher 2011) och i Sverige ökade den 13 procent 2013 och spås öka 10 procent 2014 (*Ekologisk livsmedelsmarknad* 2014). För många baseras valet av ekologisk konsumtion mindre på pris och bekvämlighet och mer på kvalitetsaspekter samt politiska och etiska hänsyn som exempelvis djurskydd och miljöhänsyn, ett slags reflexivt beteende (Hjelmar 2011:343). Valet av mat knyts därmed närmare den egna personen, den egna personliga identiteten. I skuggan av den pågående klimatförändringen inkluderas allt oftare även klimathänsyn i valet av livsmedel, till gagn för lokala och småskaliga alternativ.

Med ökad konsumtion följer ökad produktionen, och ett större antal aktiva småskaliga ekologiska livsmedelsproducenter. I den här artikeln är det deras perspektiv som blir synligt. Blir valet att producera livsmedel på ett ekologiskt sätt ett slags reflexiv praktik, kopplat till personlig identitet, på liknande sätt som för konsumenterna?

Tre småskaliga ekologiska livsmedelsproducenter i norra Norrland intervjuades under våren och sommaren 2013 och det är detta material som utgör grunden för diskussionen här.¹ Analysen av materialet görs med hjälp av en narrativ analys som presenteras i följande avsnitt tillsammans med definitionen av centrala teoretiska begrepp.

NARRATIVA PRAKTIKER OCH IDENTITET

En vanlig definition av begreppet *narrativ* är att det syftar på redogörelser av händelseförlopp präglade av kausalitet och temporalitet (Labov & Waletzky 1997; Labov 1997). Vi människor använder dem för att dela och föra vidare erfarenheter och lärdomar och för oss som individer skapar narrativen en länk bakåt i tiden, till vår egen historia. Frank (2010:83) menar att återgivande av narrativer, dvs. berättandet, innebär att vi iscensätter våra minnen och gör dem aktuella, synliga och att vi fyller dem med känslomässig betydelse.

Inom narrativ identitetsforskning arbetar man med olika förståelser av hur narrativer relateras till identitet. Exempelvis studeras utifrån begreppet *narrativ identitet* s.k. livsberättelser, som förstås som sammanhängande internaliserade narrativer, om dåtid och framtid, som ger människors liv helhet, syfte och mening (t.ex. McAdams & McLean 2013:233). Inom denna inriktning ses den narrativa identiteten som viktig för människors hälsa. En annan inriktning, och det är denna som utgör min egen utgångspunkt här, betraktar identitet som något som produceras i interaktionskontexten. Här är man inte enbart intresserad av strukturellt fullständiga narrativer utan en mängd olika kom-

munikativa praktiker analyseras som delar av en narrativ identitetskonstruktion. Ett sådant angreppssätt innebär att även övriga interaktionsdeltagare, exempelvis den som utför intervjun, kan ses som medskapare till den narrativa identitetskonstruktionen. Två förespråkare för detta tillvägagångssätt är Michael Bamberg och Alexandra Georgakopolou (2008) som studerar vad de kallar *små berättelser* vilket inkluderar bland annat återgivande av pågående, framtida och hypotetiska händelser (till skillnad från endast händelseförlopp i förfluten tid) samt allusioner till narrativer, senareläggning av narrativer och även vägran att återge en narrativ (2008: 381). Bamberg använder i senare artiklar (2011a–b; 2012) benämningen *narrative practice* både för att benämna metoden – *narrative practice research* – och de delar av interaktionen som analyseras, händanefter på svenska *narrativa praktiker*.²

Med hjälp av narrativa praktiker producerar vi alltså identitet i exempelvis samtal, och jag har valt att fokusera på ett av de dilemmatiska områden som Bamberg lyfter fram som särskilt intressant för just identitetskonstruktion, nämligen konstans-förändring (Bamberg 2011a–b; 2012). Detta område består av två ytterlighetspositioner – ett jag som inte förändras över tid och ett jag som förändras radikalt från ena stunden till den andra (Bamberg 2012b:104) – mellan vilka berättaren navigerar med hjälp av narrativa praktiker.

KONSTANS OCH FÖRÄNDRING:

VÄGEN TILL ETT EKOLOGISKT LANTBRUK

I det följande kommer jag att beskriva hur de tre intervjuade lantbrukarna – Sonja, Anders och Karin – navigerar mellan

konstans och förändring hos sig själva när de återger vägen till att bli ekologiska lantbrukare.

Sonja

Sonja är ”snart 60 år” och bor med sin familj på den gård där också lantbruket bedrivs. Verksamheten innefattar huvudsakligen grönsaksodling och lammuppfödning. Intervjun äger rum vid köksbordet i bostadshuset. En hund går in och ut ur rummet och i köket intill tillagas mat.

I Sonjas berättelse om vägen till att bli ekologisk lantbrukare återkommer en tydlig rörelse mellan konstans och förändring med avseende på just ett ekologiskt förhållningssätt och agerande, dvs. ett slags ekologisk identitet. Denna rörelse skapar en motsättning mellan Sonjas uppfattning av sig själv då och nu, något som illustreras i följande passage som följer efter att Sonja har berättat om de händelser som ledde fram till lammuppfödningen och grönsaksodlingen:

Sonja:³ [...] Och på den vägen är det ju med grönsakerna då och då hade vi ingen tanke på och bli ekologiska eller sådär inte. Absolut inte för jag tyckte det var skitflummigt. För alla jag kände som var det dom var ju liksom, hade vad-malsbyxor å stickade tröjor och...

Daniel: Det var lite hippiestuket?

Sonja: Det var ju mera så här gröna-vågare kände jag, som var, och jag, men herregud, och jag bara [Ljudillustration: aversion] [skratt] [...]

I Sonjas berättelse om lantbrukets framväxt och utveckling befinner vi oss här i ett tidigt skede och det är tydligt att Sonja upplever en diskrepans mellan den hon var då, när hon började odla grönsaker, och den ekologiska profil hon har idag. Mellan dem som Sonja kallar ”gröna vågare”⁴ och den Sonja som inte hade en tanke på att bli ekologisk, byggs ett stort avstånd upp: ord som ”skitflummigt”, in-

terjektionen ”herregud” och ljudillustrationen ger stor emfas åt detta avstånd.

Efter denna passage följer en längre narrativ som skildrar ett händelseförlopp som framställs som av avgörande betydelse i berättelsen om hennes väg till att bli ekologisk lantbrukare. Det hela utspelar sig på den skola där Sonja och hennes syster går och lär sig om odling, och där man en dag avser att odla kålrötter. Det visar sig att den traktorburna såapparaten till varje litet kålrotsfrö också distribuerar en pellet med insektsgift – som skydd mot kålflugan. Sonja som reagerar starkt, vill inte ställa upp på detta och går därifrån.

Sonja: [...] då sa jag det till syrran, titta på [ohörbart] så här kan man ju inte hålla på. Så då vart det ju så det vart ekologiskt, hon var ju inne på att vi skulle ekologisk, men hon har ju alltid varit lite sådär hon.

Daniel: Jaha? Hon var åt det hållet?

Sonja: Ja, ja. Så att då vart det så att vi vart... kravodlare på grund av den jädra kålrotsodlingen [...]

Vi ser i dessa citat en rörelse mellan en skepsis till ”gröna vågare”, en kategori som Sonjas syster knyts till genom att hon ”alltid varit lite sådär”, och den närmast känslomässiga reaktion som Sonja låter bli en del av narrativen i och med yttrandet till systemen: ”så här kan man ju inte hålla på”.

Längre fram i intervjun återkommer denna rörelse mellan konstans och förändring i en längre narrativ som kronologiskt sett placerar sig före det som tidigare skildrats. Narrativen inleds med en orienterande passage där Sonja presenterar denna motsättning som berättelsens övergripande ram:

Sonja: [...] Å, ja har ju som... vi har ju aldrig... jag sa ju det förut också, en sån här flummig typ det har jag då aldrig tänkt att jag skulle bli. Men, jag jobbade på [...]

Narrativen fortsätter med att Sonja berättar om ett arbete hon hade som ung, där hon reagerat på att man asfalterade alla vägar:

Sonja: Man täpper ju som igen jorden, asså, då redan, då liksom hade jag... tankar på det där fast jag var ju så himla lång ifrån... jorden som jag var på den tiden.

Här illustrerar Sonja skillnaden mellan den hon var då och den hon är nu genom närheten till jorden, och hon konstaterar vidare: ”Så det var ju inte så dum tanke jag hade då där då för 30, 40 år sedan.” Sonja uttrycker närmast en förvåning över att hon redan så tidigt i livet – trots att hon befann sig långt ifrån jorden – hade de här tankarna, och när samtalet fortsätter på detta tema tycks Sonja hitta ett slags konstans, något svårdefinierat som fanns hos henne redan på den här tiden:

Daniel: Det var mer intuitivt du kände liksom då att?

Sonja: Ja. Fast jag hade ingen tanke liksom på hur, jag skulle väl aldrig i Naturskyddsföreningen eller [ohörbart] på den tiden. Det skulle ju jag tycka var jätteflummigt [skratt]. Men någonstans har det väl ändå varit, på nå vis.

Den stora förändring som Sonja ger uttryck för i berättandet, avståndet mellan den hon var och den hon är, tycks kräva en förklaring. En sådan finner Sonja i den känslomässiga och intuitiva motvilja mot exempelvis att använda växtgifter och att asfaltera vägar, och som hon väljer att göra till en del av intervjun.

Anders

Anders har med något kort avbrott varit lantbrukare i hela sitt snart 60-åriga liv. Han har tagit över familjegården och avser att så småningom låta den gå i arv till nästa generation. Intervjun utförs vid

köksbordet i boningshuset på gården. Produktionen på gården har ändrats över tiden och idag fokuseras på ekologisk köttproduktion.

Valet att bedriva lantbruket ekologiskt intar inte en central roll i Anders berättelse om verksamheten på gården, utan blir en del av intervjun som resultat av en direkt fråga:

Daniel: Ja. Var det då det vart såhär mer såhär ekologiskt, eller?

Anders: Äh, jag har ju alltid varit, jag slutade spruta ganska tidigt, för jag gillade aldrig det och hålla på... spruta och ha sig, så då började vi... just det, var det på sjuttioalet vi sluta med, slutet på sjuttio...

Daniel: Jaha, var det, ehum, kunde ni marknadsföra er då som ekologiskt sådär, eller?

Anders: Nädå, nä, vi har aldrig fått nånting extra för... då har vi fått, eh... eh, när vi gick med i EU, ja då vart det ju att man fick EU-stöd för eko å, sådana där saker. Det är väl det då.

Daniel: Men det var mer andra drivkrafter då.

Anders: Jao, man behövde ju inte spruta tyckte jag alltså [...]

Anders framställer här valet att överge besprutningen som odramatiskt och något som han gjorde redan för många år sedan, eftersom han inte tyckte om att bespruta och eftersom han inte ansåg att det behövdes. När jag frågar mer om valet att driva jordbruket ekologiskt återkommer han till detta: ”Nä, ja tyckte, har aldrig tyckte aldrig om den där sprutan å. Hålla på. Klä sig med, he, skydds... ja utrustning å hålla på”. Givetvis innebar detta val förändrade arbetsmetoder på gården, men för Anders själv framställs det inte som någon dramatisk förändring, och han konstaterar: “[...] Nädå, utan det var väl... bara som den [det] blev... Men då tror jag folk blir mer och mer medvetna om maten [...]” I Anders redogörelse kan

man se tidsandan och förutsättningarna förändras, exempelvis genom EU-medlemskapet och härtill knutna stöd för ekologisk produktion, och att människor ”blir mer och mer medvetna om maten”. Det är dock inte dessa processer som leder till att Anders väljer att överge besprutningen; i relation till samhällets förändringar framställer Anders sig själv snarare som oföränderlig.

Vid flera tillfällen i Anders berättelse om lantbruket och hans egen roll däri betonas kontinuitet, exempelvis när en händelse ser ut att förhindra en framtida generationsväxling. Ställd inför denna situation skaffar Anders ett arbete utanför gården och planer föds på att helt sluta med jordbruket:

Anders: Så vi visste ju som inte hur det skulle bli och då tänkte man, äh, vad ska jag lägga ner krut och jobba ihjäl mig här och, om de då inte, ja, om man lika ska sälja det sen. Då är det lika bra att sälja det kanske nu då.

Situationen löser sig dock och arbetet på gården kan fortsätta, men denna passage illustrerar dock vikten av just kontinuitet i Anders egen syn på lantbruket. Utan en framtida kontinuitet blir Anders till och med tveksam till att det är någon idé att driva lantbruket vidare. Längre fram i intervjun berättar Anders om far- och morföräldrarna på gården, via fadern och fram till den tid han själv tog över. ”Det har alltid varit jordbruk”, konstaterar han. Redan Anders allra första svar under intervjun – ett svar på frågan om hur han ser på människans relation till naturen – ger han sin grundläggande syn på lantbrukets kontinuitet:

Anders: De är ju, [ohörbart] vi förvaltar ju bara gården, i princip. Jag är ju intresserad av att den ska gå, leva vidare till nästa och nästa.

Kontinuiteten i Anders berättande sträcker sig utanför hans egen person, till föregående och kommande generationer. Även övergången till ekologisk produktionen får ett drag av konstans i och med att Anders betonar att han ändå aldrig gillade att hålla på med besprutning.

Karin

Karin, som är drygt 30 år, driver en nystartad småskalig ekologisk grönsaksodling. Eftersom lämpliga lokaler vid odlingarna saknas utför vi intervjun på ett kafé. Karin frågar personalen på kaféet efter ekologiskt te, men då detta inte erbjuds köper vi både varsin kopp kaffe och sätter oss i en avskild del av lokalen och påbörjar intervjun.

Redan tidigt i intervjun – under temat ”Allmänt om människans relation till naturen” – kommer Karin in på sin egen berättelse, om vägen till grönsaksodlingen, en personlig utveckling som i Karins berättelser går hand i hand med intresse för miljöfrågor:

Karin: [...] människan har kommit alldeles [betonat] för långt ifrån naturen. Och... jo men vet inte vad det är vi behöver, vad vi lever av, alltså... och, då kan jag tänka, det visste inte jag heller, liksom, jag har ju, asså för, jag började ju intressera mig för odling för kanske, åtta år sen, och innan dess så visste jag ju ingenting. Och sedan började jag odla på balkongen och så gradvis blev jag mer och mer intresserad. Och då blev jag också miljöintresserad, för att det känns som att det går, hand i hand, och då man, man liksom ser vad det krävs för och få något att växa [...]

Längre fram i intervjun, när jag frågar explicit efter Karins egen berättelse, återkommer hon till detta som skedde för åtta år sedan. Efter att ha odlat tomater på balkongen och känt glädjen av att lyckas med detta lilla, lockades hon av odlingen

som en kontrast mot hennes liv i övrigt: “[...] och kände hur bra jag mådde av att liksom påta i jorden”. Karin berättar om en hotande utbrändhet som fick henna att ta tjänstledigt från jobbet och gå en odlarkurs. Efter att ha återgått till jobbet blev hon allt mer kritisk mot ”konsumtionshetsen” och hon prövar att byta arbetsplats, bara för att finna att det var ännu värre där. Efter sex månader flyttar Karin och hennes kille upp till Norrland – varifrån hon ursprungligen kommer – och satsar på odlingen.

Den Karin som inleder resan mot att bli grönsaksodlare beskriver hon som helt utan grundläggande kunskaper om odling, vilket illustreras av följande passage, där hon berättar om den blogg om odling som hon startade innan flytten upp till Norrland:

Karin: [...] och då var tanken att vända sig till såna som mig som liksom inte har någon liksom grundförståelse för liksom vad som krävs för att något ska växa [...]

Karins väg från att arbeta med marknadsföring i Stockholm till småskalig ekologisk grönsaksodling i Norrland framställs i intervjun alltså som en mycket omfattande förändring: från helt okunnig om växter och odling, till aktiv lantbrukare med starkt miljöintresse.

*

I denna artikel speglas en samhälligt trend med ökat intressad för ekologiskt producerad mat ur ett producentperspektiv. Jag visar hur tre småskaliga ekologiska livsmedelsproducenter i övre Norrland, genom narrativa praktiker navigerar mellan identitetsmässig konstans respektive förändring när de berättar om vägen fram till att bli ekologisk lantbrukare. Det är tre mycket olika berättelser vi får möta.

För Karin är det en dramatisk föränd-

ring som presenteras, från ett jobb inom marknadsföring i Stockholm, helt okunnig om odling till småskalig ekologisk grönsaksodling i norra Norrland. Hennes förändring får kraft av en hotande utbrändhet, och berör hela hennes livsstil.

För Anders, som till skillnad från de övriga varit lantbrukare hela sitt liv, är övergången till ekologisk produktion helt odramatisk. Han beskriver det som att han inte egentligen gillade besprutning, och att han ändå tyckte att det inte behövdes. Kontinuiteten i Anders berättande sträcker sig utanför hans egen person och omfattar även tidigare och kommande generationer.

Sonja intar på sätt och vis en mellanposition. I hennes berättande skapas en diskrepans mellan den hon var och den hon är, en diskrepans i behov av upplösning. Denna upplösning hittar hon också i de ända från början närvarande känslomässiga och intuitiva reaktioner hon har på det hon uppfattar som dåligt för miljön.

Dessa identitetskonstruktioner betraktar jag alltså som socialt situerade och inte nödvändigtvis del av sammanhängande internaliserade livsberättelser. När vi i sociala situationer genom narrativa praktiker bygger upp delar av svaret på frågan ”Vem är jag?” så gör vi det alltid utifrån de ramar den sociala situationen sätter upp. De tre personer som intervjuats av mig till denna studie bedriver alla småskaliga ekologiska lantbruk, och de har kontaktats av mig på grund av detta. Redan när de tackade ja till att vara med i intervjun positionerade de sig alltså som just småskaliga ekologiska lantbrukare, genom att de accepterade den kategorisering jag gjort av dem. Deras förståelse av sig själva torde av denna anledning redan innan vi börjar samtala ha aktualiserats som ett viktigt

perspektiv, med potential att styra samtalet i viss riktning. Redan innan vi träffas har alltså vissa ramar för den kommande interaktionen satts upp och att betrakta det som framkommer i intervjuerna som stabila internaliserade livsberättelser vore att bortse från mycket viktiga sociala dimensioner av identitetsskapande.

Denna studie skrapar bara på ytan. Denna samhällseliga trend för konsumtion och produktion av ekologiska livsmedel, enligt många en del av en reflexiv modernitet (se Spaargaren, Oosterveer & Loeber (red.) 2012), förändrar vår förståelse av relationen människan–natur. Och, samtidigt som studier av konsumenternas beteende är legio (se t.ex. Aartsens et al. 2009 för en översikt) tycks producenterna ådra sig mindre uppmärksamhet. Vi har här fått en liten inblick i hur valet att producera livsmedel ekologiskt kan bli en del av konstruktionen av personlig identitet. En fråga som förtjänar att studeras ytterligare.

Denna artikel har tillkommit inom ett projekt som finansierats av Stiftelsen Riksbankens Jubileumsfond.

NOTER

¹ Intervjuerna, cirka 60 minuter vardera, strukturerades runt fem teman: Allmänt om människans relation till naturen, Din berättelse som ekologisk lantbrukare, Platsen – Om lantbruket i norr, Agens – Vem bär ansvaret? och Kunskap – Hur når du kunskap om miljöfrågor? Intervjuerna spelades in med digital ljudinspelningsutrustning och har transkriberats. För att säkerställa de intervjuades anonymitet har i denna artikel deras namn bytts ut och vissa passager har utelämnats. Jag fick kännedom om dessa ekologiska lantbrukare genom efterforskningar på internet, personliga kontakter och tidningsreportage.

² I analogi med svenska begrepp som *skriftpraktik*

och *diskursiv praktik* (se Gustafsson 2013 för en utredning av dessa). Inte att förväxla med användningen av *narrativ praktik* som avser en psykologisk behandlingsmetod.

³ Språket i intervjuutdragen har normaliserats på så vis att talspråkliga drag som t.ex. assimilering och reduktion ersatts med skriftspråkliga motsvarigheter. Utöver detta har dialektala *he* konsekvent ersatts med riksspråkliga *det*. Jag bedömer det som att åtgärderna ökar läsbarheten utan att för den skull påverka studiens resultat.

⁴ I den kommentar jag skjuter in i Sonjas utsträckt paus – en förtydligande fråga där jag undrar om jag förstätt henne rätt – föreslår jag kategorin *hippie* för dessa personer, en kategorisering som Sonja dock avfärdar och ersätter med sin egen, dvs. *gröna vågare*.

REFERENSER

- Aertsens, Joris; Verbeke, Wim; Mondelaers, Koen & van Huylenbroeck, Guido, 2009. "Personal determinants of organic food consumption: A review", i *British Food Journal* vol. 11:10, s. 1140–1167.
- Bamberg, Michael, 2011. "Narrative practice and identity navigation: Varieties of narrative analysis", i Holstein, J.A. & Gubrium, J.F. (eds.), *Varieties of Narrative Analysis*. University of Missouri, USA: SAGE Publ. inc., s. 99–124.
- Bamberg, Michael, 2011. "Who am I? Narration and its contribution to self and identity", i *Theory Psychology* vol. 21:1, s. 3–24.
- Bamberg, Michael, 2012. "Why narrative?", i *Narrative Inquiry* vol. 22:1, s. 202–210.
- Bamberg, Michael & Georgakopoulou, Alexandra, 2008. "Small stories as a new perspective in narrative and identity analysis", i *Text Talk* vol. 28:3, s. 377–396.
- Ekologisk Livsmedelsmarknad. Rapport om den ekologiska branschen sammanställd av Ekoweb. nu 30 januari 2014; <<http://www.e-pages.dk/maskinbladet/835/>> (hämtad 2014-04-16).
- Frank, Arthur W., 2010. *Letting Stories Breathe: A Socio-Narratology*. Chicago & London: University of Chicago Press.
- Gustafsson, Anna W., 2013. "Skriftpraktiker, diskursiva praktiker och analytisk konsekvens", i *Språk och stil: Tidskrift för svensk språkforskning* vol. 23 [ny följd], s. 85–106.
- Labov, W. & Waletzky, Joshua, 1997. "Narrative

- analysis: Oral versions of personal experience”, i *Journal of Narrative and Life History* vol. 7:1–4, s. 3–39.
- McAdams, Dan P. & McLean, Kate C., 2013. “Narrative identity”, i *Current Directions in Psychological Science* vol. 22:3, s. 233–238.
- Spaargaren, Gert; Oosterveer, Peter & Loeber, Anne (eds.), 2012. *Food Practices in Transition: Changing Food Consumption, Retail and Production in the Age of Reflexive Modernity*. New York, London: Routledge.
- Willer, H., Kilcher, I. (ed.), 2011. *The World of Organic Agriculture: Statistics and Emerging Trends. FiBL–IFOAM Report*. IFOAM, Bonn and FiBL, Frick.

SUMMARY

*“It Was Never my Plan to Become One of Those Spaced-out Types”
Narrative Practice and Identity in Interviews with Small Scale Ecological Farmers in Northern Sweden
 (“En sån här flummig typ, det har jag då aldrig tänkt att jag skulle bli”)*

Humans are part of nature, a fact that is actualized by the food we eat to survive: basically everything

we put on our plate can directly be identified as either plants or animals. The way we relate to food reflects a vital part of our understanding of, and relation to, nature. And in large parts of the world, food habits are changing. More and more people choose food based on political and ethical criteria, e.g. animal rights and environmental concerns – something that could be described as a sort of reflexive behavior tied to issues of personal identity.

In this article, I'm studying these changing food habits from the perspective of the food producers. With the help of narrative theory, I analyze interviews with three small scale ecological farmers and discuss how they navigate between constance and change when they describe their way towards becoming ecological farmers.

It is three very different stories that emerge, that illustrate one way in which the choice to become a small scale ecological food producer can constitute an important part in socially situated identity construction.

Keywords: narrative practice, small stories, ecological farming, identity.

Daniel Andersson, PhD, Senior Lecturer at the Department of Language Studies, Umeå University, Umeå, Sweden.